DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH
Rzeczypospolitej Polskiej.

WARSZAWA. № 15. 30 czerwca 1921 r.

TREŚĆ:

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych

z dnia 2 maja 1921 roku

w przedmiocie walki z księgosuszem.

Na mocy artykułów 1099 i 1126 do 1148 ust. lek. (zb. pr. b. ces. ros. tom XIII wyd. 1905 o środkach zapobiegania i uśmierzania chorób zaraźliwych i stadnych) oraz ustawy b. państwa austrjackiego z dnia 29 lutego 1880 (austr. Dz. Ust. P. № 37), zmienionej ustawą z dnia 6 sierpnia 1909 (austr. Dz. U. P. № 180) tudzież rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 września 1920 r. w przedmiocie walki z księgosuszem (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 94 poz. 621) zarządza się co następuje:

§ 1. Wzdłuż rzeki Zbrucz od miejscowości Okopy Świętej Trójcy aż do miejscowości Ożogowice, następnie wzdłuż granicy województwa tarnopolskiego aż do rzeki Bug pod Zdżarami, wzdłuż rzeki Bugu do Brześcia Litewskiego (włącznie), dalej wzdłuż toru kolejowego do Czeremchy i wzdłuż linji kolejowej do Małej Narewki, następnie od ujścia Małej Narewki do Narwi pod miejscowością Siemieniówką stąd przez miejscowość Cisówka, Nowosady do Jałówki, dalej wzdłuż rzeki Swisłoczy do rzeki Niemna, wzdłuż Niemna do Grodna (wyłącznie) stąd wzdłuż szosy na Augustów—Jeziorki— zostaje ustanowiony kordon nieruchomy weterynaryjny, zabezpieczający miejscowości, położone na zachód od tej linji, od zawlekania zarazy księgosuszu.

§ 2 W obszarach, zapowietrzonych księgosuszem a położonych na zachód od linji kordonu ustalonego w § 1, może być przez naczelnego komisarza do walki z księgosuszem ustanowiony kordon ruchomy, który w miarę potrzeby może być zmieniany.

Linja kordonu ruchomego oraz wszelkie zmiany w tej linji będą przez naczelnego komisarza do walki z księgosuszem ogłaszane przez rozplakatowanie oraz w sposób w danej miejscowości przyjęty.

W razie pojawienia się księgosuszu w okolicach wolnych od tej zarazy przysługuje Wojewodom prawo natychmiastowego przesunięcia kordonu ruchomego. Przesunięcie to należy ogłosić w sposób powyżej wskazany i podać do wiadomości Naczelnego Komisarza do walki z księgosuszem.

§ 3. Przeprowadzanie bydła rogatego, owiec i kóz przez linje obu kordonów jest bezwzględnie zakazane.

Przewożenie i przenoszenie produktów zwierzęcych, jako to: mięsa, łoju (z wyjątkiem topionego w zamkniętych beczkach), skór, sierści, włosienia, wełny, kopyt, rogów, racic, kości w stanie nieprzerobionym, jelit, żołądków, nadto słomy, siana, ściółki zboża w snopach i nawozu ze strony wschodniej każdego kordonu na zachód od niego jest zakazane.

§ 4. Do ochrony linji kordonów weterynaryjnych nieruchomego i ruchomego zostaje ustanowiona z żandarmerji wojskowej, policji państwowej i wynajętych osób cywilnych — straż w niezbędnej ilości.

Zadaniem straży kordonowej będzie ścisłe czuwanie nad wykonaniem postanowień § 3 niniejszego rozporządzenia oraz wykonywanie wszystkich poleceń lekarzy weterynaryjnych, przeznaczonych do tłumienia księgosuszu.

§ 5. Na linji kordonu weterynaryjnego nieruchomego, przebiegającej w granicach byłej Kongresówki od miejscowości Żdżary do miejscowości Jeziorki, na granicy pruskiej, obowiązywać będą przepisy następujące:

1) z obszarów, leżących na wschód od wymienionej w § 1 linji kordonowej, transport koni, świń, mięsa wieprzowego, słoniny oraz szczeciny przez linje kordonu nieruchomego do obszarów, położonych na zachód od tej linji, dozwolony jest tylko kolejami pod warunkiem, że zwierzęta te i produkty będą zaopatrzone w świadectwo pochodzenia, wystawione przez właściwego państwowego lekarza weterynaryjnego, a stwierdzające, że są zdrowe względnie pochodzą ze zwierząt zdrowych i że w miejscu ich pochodzenia nie panuje żadna choroba zaraźliwa, udzielająca się danemu gatunkowi zwierząt, ani zaraza księgosuszu.

I. W wagonach, użytych do transportu koni i świń, nie wolno używać na ściółkę słomy lub siana

II. W wypadkach zasługujących na uwzględnienie a zwłaszcza dla transportów wojskowych naczelny komisarz do walki z księgosuszem będzie udzielał zezwoleń na transport pewnych rodzajów produktów pochodzenia zwierzęcego oraz paszy objętościowej z wolnych od zarazy miejscowości zapowietrzonego obszaru przy zachowaniu środków ostrożności, określonych przez niego w każdym poszczególnym wypadku.

III. W wypadkach ujawnienia na obszarach, położonych na zachód od nieruchomego kordonu weterynaryjnego zwierząt domowych przeżuwających lub produktów pochodzenia zwierzęcego, wprzowadzonych wbrew przepisom niniejszego rozporządzenia z obszaru, położonego na wschód od tej linji, będzie obowiązywał następujący tryb postępowania:

1) wszelkie bydło rogate, owce i kozy, wprowadzone wbrew zakazowi przez linję kordonu nieruchomego, straż kordonowa lub miejscowa władza administracyjna obowiązane są zatrzymać i zawiadomić o tem właściwe starostwo, które ma bezzwłocznie delegować państwowego lekarza weterynaryjnego.

   Aż do jego przybycia zatrzymany transport zwierząt należy ściśle odosobnić pod dozorem straży.

   a) O ile transport zbadany przez lekarza weterynaryjnego okaże się zdrowy, to winien być poddany natychmiastowemu ubojowi w najbliższej rzeźni, a rzeźnię należy poddać odkażeniu. Mięso uznane przez lekarza weterynaryjnego za zdatne do spożycia winno być sprzedane drogą publicznego przetargu dla miejscowego użytku;

   b) w razie stwierdzenia lub podejrzenia zarazy księgosuszu należy natychmiast wszystkie zwierzęta transportu zabić i wraz z pociętą skórą zakopać na miejscu zabicia z zachowaniem ostrożności, wskazanych obowiązującemi przepisami;

2) produkty pochodzenia zwierzęcego mają być bezwzględnie natychmiast zniszczone bez poddania ich badaniu;

3) w wypadkach dokonanego w myśl powyższego przepisu oboju otrzymane ze sprzedaży kwoty będą po pokryciu poniesionych

przez władzę interwenjującą kosztów i wydatków (koszty uboju, oględzin weterynaryjnych, dezynfekcji, przetargu i t. p.) złożone do depozytu właściwego sądu.

§ 6. Powyższe ograniczenia nie dotyczą mleka i jego przetworów (śmietana, masło, ser), o ile wprowadzający wykaże się poświadczeniem wójta gminy (sołtysa), że produkty te pochodzą z miejscowości wolnej od zarazy księgosuszu.

§ 7. Komunikacja kołowa przez kordon może się odbywać wyłącznie wozami nie wyściełanemi słomą, sianem lub innemi produktami, dającemi się zużytkować do skarmiania bydła.

§ 8. Na linji kordonu weterynaryjnego nieruchomego, przebiegającego wzdłuż wschodnich granic Małopolski, stosowane być mają nadal obowiązujące tam przepisy, wydane na podstawie ustawy byłego państwa austrjackiego z dnia 29 lutego 1880 (austr. Dz. U. P. № 37) o zapobieganiu księgosuszowi i jego tępieniu, zmienionej ustawą z dnia 6 sierpnia 1909 r. (austr. Dz. U. P. № 180).

§ 9. W obszarach województw: wołyńskiego, poleskiego, nowogródzkiego i części białostockiego, położonych na wschód względnie północ od linji kordonu nieruchomego, które uznaje się za zapowietrzone i stale zagrożone księgosuszem, wszelki obrót przeżuwaczami (targi i przetargi, przepęd pieszo i przewóz kolejami w celach handlowych) jest wzbroniony.

Jednak w celu zapewnienia aprowizacji miast, ośródków przemysłowych oraz formacyj wojskowych wojewodowie wydadzą we własnym zakresie działania stosowne zarządzenia, regulujące dostawy zwierząt przeżuwających do rzeźni.

§ 10. W wypadkach wyjątkowych, zasługujących na szczególne uwzględnienie, udzielać będzie naczelny komisarz do walki z księgosuszem pozwoleń na wprowadzenie do obszarów wskazanych w § 9 żywych przeżuwaczy na warunkach, określonych przez niego w każdym poszczególnym wypadku.

§ 11. Na linji kordonu weterynaryjnego ruchomego (§ 2) obowiązywać będą następujące przepisy:

a) co do transportów koni, świń, mięsa wieprzowego, słomy oraz szczeciny przez linję kordonu ruchomego z obszarów położonych na wschód do obszarów położonych na zachód od tej linji jakoteż w przedmiocie postępowania z przemycanemi zwierzętami przeżuwającemi lub produktami od nich pochodzącemi mają być stosowane przepisy wskazane w § 5;

b) w wypadkach wyjątkowych, zasługujących na szczególne uwzględnienie udzielać będą właściwi wojewodowie na warunkach wskazanych w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 7 marca 1921 r. w przedmiocie udzielania zezwoleń na transport produktów pochodzenia zwierzęcego i paszy z obszarów nawiedzonych księgosuszem (D. U. R. P. z r. 1921 № 26 poz. 152), zezwoleń na wyprowadzenie (wywóz) produktów, wymienionych w § 3 ustęp drugi niniejszego rozporządzenia, i na wprowadzanie do tych obszarów żywych zwierząt przeżuwających.

§ 12. Na obszarach, położonych na wschód od linji obu kordonów, ubój bydła rogatego i cieląt nawet dla własnego użytku dozwolony jest

tylko w rzeźniach, pozostających pod nadzorem sanitarno weterynaryjnym. W Małopolsce obowiązują wydane tam każdocześnie zarządzenia Generalnego Delegata Rządu.

§ 13. O każdym wypadku zatrzymania bydła rogatego, owiec, kóz i produktów, wymienionych w § 3, jak również o wypadkach zarządzonego zniszczenia zwierząt lub przedmiotów w myśl postanowień § 5 należy sporządzić protokuł, podpisany przez urzędującego lekarza weterynaryjnego oraz wójta gminy (sołtysa), jak również zawiadomić o tem bezzwłocznie naczelnego komisarza do walki z księgosuszem.

§ 14. Sprawy osób cywilnych, winnych przekroczenia zakazu wprowadzania (przywozu) bydła rogatego, owiec i kóz oraz produktów, wymienionych w § 3, należy przekazać wraz ze spisanym protokułem właściwemu sądowi, podobne sprawy osób wojskowych — właściwym władzom wojskowym, celem pociągnięcia winnych do odpowiedzialności.

§ 15. W każdym wątpliwym wypadku urzędujący lekarz weterynaryjny powinien zwracać się do właściwego wojewódzkiego inspektora weterynaryjnego, który niezwłocznie wyda stosowne zarządzenia.

§ 16. Przekroczenie niniejszego rozporządzenia karane będzie, stosownie do postanowień art. 138 i 139 k. k. na obszarach b. zaboru rosyjskiego, względnie §§ 63 do 76 austrjackiej ustawy o zapobieganiu zaraźliwym chorobom zwierzęcym i ich tępieniu z dn. 6 sierpnia 1909 r. (austr. Dz. U. P. № 177) na terenach b. zaboru austrjackiego.

§ 17. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych w przedmiocie walki z księgosuszem z dnia 29-go września 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z r. 1920 № 94 poz. 623) oraz Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministra Spraw Wojskowych z dnia 26 listopada 1920 roku w przedmiocie nadzoru sanitarno weterynaryjnego na linji kordonu ustanowionego przez Ministerstwo Spraw Wojskowych (Dz. U. R. P. z r. 1920 r. № 114 poz. 757), jakoteż uzupełniające je rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministra Spraw Wojskowych z dnia 19 marca 1920 r. (Dz. U. Rz. P. z r. 1921 № 31 poz. 190).

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Spraw Wewnętrznych:
w z. *Kuczyński*

Minister Spraw Wojskowych:
w z. *De Henning-Michaelis*

(Dziennik Ustaw № 51 z dn. 23.VI. 1921 r. poz. 319).

Rozporządzenie Wykonawcze Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego i Ministra Sprawiedliwości

z dnia 27 maja 1921 roku

o stosowaniu rozporządzenia tymczasowego Rady Ministrów z dnia 1 września 1919 r., normującego przenoszenie własności nieruchomości ziemskich na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: grodzieńskiego, białowieskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego.

Na zasadzie § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 marca 1921 roku, w przedmiocie rozciągnięcia rozporządzenia tymczasowego Rady Ministrów z dnia 1 września 1919 r., normującego przenoszenie własności nieruchomości ziemskich, oraz ustawy z dnia 6 lipca 1920 r., o organizacji Urzędów Ziemskich na ziemie, przyłączone do Rzeczypospolitej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r. (Dz. Ust. z 1921 r. № 30 poz. 178), zarządza się na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: grodzieńskiego, białowieskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego co następuje:

§ 1. Za nieruchomości ziemskie, w rozumieniu rozporządzenia tymczasowego Rady Ministrów z dn. 1 września 1919 r., normującego przenoszenie własności nieruchomości ziemskich, należy uważać nieruchomości, położone poza granicami miast i miasteczek.

Nieruchomości, nie mające charakteru użytków rolnych, jak istniejące wille, letniska, zakłady lecznicze, fabryki, kolonje robotnicze, urzędnicze osady, położone przy stacjach kolejowych i t. p., nie są nieruchomościami ziemskiemi w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 1 września 1919 r., normującego przenoszenie własności nieruchomości ziemskich.

§ 2. Za nieruchomość włościańską, przewidzianą w art. 2 p. a) rozporządzenia tymczasowego Rady Ministrów z dn. 1 września 1919 r., normującego przenoszenie własności nieruchomości ziemskich, należy uważać nieruchomość „nadziałową", t. j. otrzymaną na mocy manifestu cesarskiego z dn. 19 lutego 1861 r.

§ 3. Udzielanie zezwoleń na przenoszenie własności nieruchomości ziemskich należy do zakresu działania Urzędów Ziemskich w trybie i toku instancji, określonym niniejszemi przepisami.

§ 4. Zezwolenie na przeniesienie prawa własności nieruchomości ziemskiej, można udzielić jeżeli:

a) nowonabywca jest obywatelem Rzeczypospolitej Polskiej,
b) jest uzdolnionym do pracy na roli i
c) tranzakcja nie ma cech spekulacji.

Warunki, wymienione w p. b), stosowane nie będą przy nabyciu niezbędnego obszaru ziemi dla celów nierolniczych: — budowlanych (np. wille, letniska), na urządzenie kolonji robotniczych i rzemieślniczych, na cele przemysłowe, lecznicze i t. p.

Zezwolenie na przeniesienie prawa własności nieruchomości ziemskich może być udzielane i osobom prawnym, dającym należyte gwarancje ra-

cjonalnego gospodarowania i pozostającym pod odpowiedniem fachowem kierownictwem, oraz instytucjom społecznym, upoważnionym do parcelacji większych posiadłości ziemskich, o ile dadzą zobowiązanie rozparcelowania kupionej nieruchomości w terminie przez Okręgowy Urząd Ziemski określonym.

§ 5. Urzędy Ziemskie mogą udzielić zezwolenia, w następujących przypadkach:

a) gdy chodzi o zbycie części niepodzielonej nieruchomości współwłaścicielowi lub współspadkobiercy;
b) jeżeli wszystkie nieruchomości ziemskie, należące do jednego właściciela lub kilku współwłaścicieli niepodzielnie, przechodzą w całości w ręce jednego nabywcy lub kilku nabywców;
c) gdy chodzi o wydzielenie z nieruchomości ziemskiej i przeniesienie własności zakładów przemysłu fabrycznego i rolnego, jezior i stawów rybnych, will, letnisk, zakładów leczniczych i t. p. z potrzebnym do nich obszarem;
d) przy parcelacyjnym podziale ziemi, zgodnie z zatwierdzonym projektem parcelacji.

Zezwolenie to jednak udzielone nie będzie, o ile przeniesienie własności ma na celu uchylenie danego obszaru ziemi od zużytkowania go na uregulowanie serwitutów, lub na wykonanie reformy rolnej, w myśl zasad uchwały sejmowej z dnia 10 lipca 1919 r.

§ 6 Udzielanie zezwoleń na przenoszenie własności nieruchomości ziemskich w wypadkach, przewidzianych w § 5 p. a), b) i c), oraz zatwierdzanie projektów parcelacyjnych, do czasu organizacji Okręgowych Urzędów Ziemskich na ziemiach, objętych niniejszem rozporządzeniem, należeć będzie w pierwszej instancji do terytorjalnie właściwych delegatur okręgowych Głównego Urzędu Ziemskiego, a w drugiej i ostatniej do Głównej Komisji Ziemskiej.

§ 7. Kolegjum delegatury okręgowej Głównego Urzędu Ziemskiego, orzekające w sprawach przenoszenia własności nieruchomości ziemskich, oraz zatwierdzania projektów parcelacyjnych (§ 6) składa się z delegata okręgowego Głównego Urzędu Ziemskiego lub jego urzędowego zastępcy, jako przewodniczącego, kierowników poszczególnych działów delegatury okręgowej—ogólnego (radca prawny) urządzeń rolnych i technicznego, lub ich urzędowych zastępców, oraz urzędnika tejże, wyznaczonego przez delegata okręgowego Głównego Urzędu Ziemskiego w charakterze sekretarza, bez prawa głosu.

Z chwilą zorganizowania na obszarze wymienionych na wstępie województw i powiatów Okręgowych Urzędów Ziemskich, wymienione w tym § funkcje delegata okręgowego Głównego Urzędu Ziemskiego i kierowników wydziałów delegatury okręgowej, przejdą na prezesa Okręgowego Urzędu Ziemskiego, radcę prawnego, kierownika działu rolnego i rewidenta pomiarów, względnie ich zastępców.

§ 8 Dla ważności orzeczeń kolegjum delegatury w sprawach przenoszenia własności, oraz zatwierdzania projektów parcelacyjnych (§ 7), niezbędna jest obecność przynajmniej 3 członków, a w tej liczbie przewodniczącego. Kolegjum delegatury rozstrzyga sprawy na posiedzeniach niejawnych, bez wezwania stron, zwykłą większością głosów. W razie równego

podziału głosów, przeważa głos przewodniczącego, który głosuje ostatni. Członek, mający odrębne zdanie, winien je zaznaczyć przy powzięciu orzeczenia w protokule posiedzenia. Jednak przewodniczący ma prawo według swego uznania wzywać na posiedzenia niejawne osoby, które mogłyby się przyczynić do wyjaśnienia sprawy.

§ 9. Dla każdej sprawy winny być założone osobne akta. W każdej sprawie sporządzony zostanie krótki protokuł, podpisany przez przewodniczącego i sekretarza. Orzeczenie podpisuje komplet orzekający. Odmowne orzeczenie winno być umotywowane.

§ 10. Odwołanie od odmownych orzeczeń delegatur okręgowych Głównego Urzędu Ziemskiego przysługuje stronom (sprzedawcom i nabywcom) w przeciągu 30 dni od dnia następującego po dniu doręczenia im odpisu orzeczenia przez władze policyjne, względnie gminne.

Odwołanie winno być podane na piśmie do tej delegatury okręgowej Głównego Urzędu Ziemskiego, której orzeczenie ulega zaskarżeniu. Deletura okręgowa przesyła odwołanie wraz z aktami sprawy i swoją opinję do Głównej Komisji Ziemskiej, która rozstrzyga sprawy ostatecznie.

§ 11. Podanie o przeniesienie własności nieruchomości ziemskich w wypadkach, przewidzianych w § 5, p. a), b) i c) powinno być podpisane przez właściciela lub nabywcę.

Przy podaniu powinny być dołączone w dwóch egzemplarzach istotne warunki umowy o zmianie tytułu własności, a mianowicie: dokładne wymienienie osób, zawierających umowę, określenie przedmiotu umowy, z oznaczeniem obszaru, oraz cena nabycia. Zamiast opisu tych warunków, może być przedstawiona również w dwóch egzemplarzach (odpisach) umowa stron, zawierająca powyższe warunki i zawarta z uzależnieniem jej ważności od zezwolenia Urzędu Ziemskiego.

§ 12. O dniu złożenia podania przez petenta, delegatura okręgowa Głównego Urzędu Ziemskiego wydaje petentowi zaświadczenie na jednym z dwu egzemplarzy przedłożonych warunków, wzglednie umowy. Drugi egzemplarz warunków, względnie umowy, zaopatrzony odpisem wydanego zaświadczenia o dniu złożenia podania, zostaje w aktach delegatury.

§ 13. Delegatury okręgowe Głównego Urzędu Ziemskiego obowiązane są załatwić podanie w miarę możności niezwłocznie, najpóźniej zaś w przeciągu jednego miesiąca od daty złożenia podania. Zarówno o udzieleniu, jak i odmowie zezwolenia, delegatura okręgowa Głównego Urzedu Ziemskiego niezwłocznie zawiadamia strony, doręczając im odpis orzeczenia przez właściwe władze policyjne, względnie gminne, tudzież właściwy wydział hipoteczny i zastępcę starszego notarjusza, oraz Główny Urząd Ziemski.

Dowody doręczania zawiadomień, jak również ich odpisy należy przechowywać w aktach sprawy.

Nieotrzymanie przez właściwy wydział hipoteczny, wzglednie zastępcę starszego notarjusza, w przeciągu powyższego terminu zawiadomienia delegatury okręgowej o odmownem orzeczeniu, uważane będzie za udzielenie zezwolenia na przeniesienie własności, upoważniające strony do dokonania przelewu własności na warunkach umowy.

§ 14. W razie zauważonego przy złożeniu podania braku w nim odpowiednich wiadomości (np. adresów petentów, dat i t. p.), lub załączników

niezbędnych do wydania orzeczenia, podania zwraca się doraźnie dla uzupełnienia przed wydaniem poświadczenia o złożeniu. Z podaniami i załącznikami, nieopłaconemi opłatą stemplową, lub opłaconemi w ilości niedostatecznej, postępuje się według obowiązujących przepisów miejscowych.

W razie konieczności zażądania dodatkowych wyjaśnień, niezbędnych dla powzięcia orzeczenia, delegatura okręgowa orzeka — w miarę możności niezwłocznie — o tymczasowej odmowie zezwolenia, aż do złożenia pisemnego żądanych wyjaśnień, o czem zawiadamia niezwłocznie wydział hipoteczny, względnie zastępcę starszego notarjusza, oraz strony, zaznaczając, że termin wyznaczony w § 13 liczyć się będzie w tym wypadku od daty pisemnego złożenia wyjaśnień. O przedłożeniu dodatkowych wyjaśnień delegatura okręgowa Głównego Urzędu Ziemskiego wydaje stronom odpowiednie zaświadczenie.

§ 15. W ciągu wskazanego w art. 7 rozporządzenia tymczasowego Rady Ministrów, z dnia 1 września 1919 r. sześciomiesięcznego terminu, inne zezwolenia na przeniesienie własności, dotyczące tej samej nieruchomości, nie mogą być wydawane, chyba, że udowodnione zostanie, iż tranzakcja, której dotyczyło zezwolenie, została rozwiązana.

§ 16. Projekt parcelacyjny przedstawia do zatwierdzenia właściciel nieruchomości. W projekcie winna być uwzględniona w miarę możności, tak ludność miejscowa jak i zamiejscowi osadnicy, przyczem obszary ziemi, obciążone służebnościami włościańskiemi, do czasu likwidacji tych służebności, mogą być nabywane tylko w tym wypadku, kiedy będzie można określić, jaka ilość ziemi będzie dostateczna na późniejszą likwidację tych służebności.

§ 17. Do projektu parcelacyjnego powinien być dołączony plan rysunkowy (szkic odręczny) podziału. z oznaczeniem granic parcelacyjnego obszaru, rodzaju ziemi, dróg i zabudowań. Przy mniejszych parcelacjach można odstąpić od żądania planu rysunkowego, o ile z samego projektu parcelacyjnego można będzie dostatecznie ocenić warunki, w jakich ma być dokonany podział parcelacyjny posiadłości ziemskich.

Szczegółowe instrukcje, dotyczące parcelacyjnego podziału ziemi, wydane będą przez Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego.

§ 18. Zaświadczenia na prawo nabycia oddzielnych działek ziemi przy parcelacji nieruchomości ziemskich w wymienionych we wstępie w województwach i powiatach (§ 5 p. d.) wydają komisarze ziemscy, oraz delegaci Głównego Urzędu Ziemskiego na całym obszarze Rzeczypospolitej, z wymienieniem ilości ziemi, którą każda otrzymująca to zezwolenie osoba ma prawo nabyć. Ilość ta nie może przekraczać 45 hektarów. Zaświadczenia te dają prawo do nabycia wskazanej w nich ilości ziemi z podziału nieruchomości ziemskich, położonych na całym wymienionym obszarze, o ile na te nieruchomości lub na części ich zostaną sporządzone i zatwierdzone projekty parcelacyjne (§§ 6—10).

§ 19. W razie, jeżeli parcelacja prowadzona jest przez instytucje upoważnione przez Główny Urząd Ziemski, mają zastosowanie rozporządzenia. wydane w tym przedmiocie przez Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego.

§ 20. Wydziały hipoteczne, względnie zastępcy starszych notarjuszów, obowiązani są prowadzić wykazy zawiadomień o odmowach zezwoleń na przenoszenie własności, tudzież o prolongatach już udzielonych zezwoleń.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Dr. J. Morawski*

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
T. Wilkoński

(Dziennik Ustaw № 52 z dnia 25.VI. 1921 r. poz. 325).

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 20 czerwca 1921 r.

w przedmiocie zmiany art. 64 przepisów prowadzenia rachunkowości i kasowości w nadleśnictwach (Dz. U. M. R. i D. P. z r. 1919, № 10).

Zdanie trzecie ustępu drugiego artykułu 64 przepisów prowadzenia rachunkowości i kasowości w nadleśnictwach (Dz. Urz. M. R. i D. P. z 1919, № 10) otrzymuje w myśl ustawy z dnia 15 stycznia 1920 r. (Dz. U. № 5, poz. 26) oraz rozporządzenia b. Gub. Warsz. z dnia 19 lipca 1916 r. (Dz. Rozp. G. G. W. № 40, poz. 126) brzmienie następujące:

„Na oryginale asygnacji winien być — na rachunek nabywcy skasowany znaczek stemplowy wartości 20 fenigów, jeżeli asygnacja opiewa na sumę powyżej 9 marek i została wystawiona przez nadleśnictwa, mające siedzibę na obszarze b. okupacji austrjackiej; na obszarze b. okupacji niemieckiej asygnacje te wolne są od opłaty stemplowej".

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński.

Tymczasowa instrukcja

dla inspektora przy Departamencie Rolnictwa Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych w dziedzinie zarządzania majątkami państwowemi.

I. Zakres działania inspektora przy Departamencie Rolnictwa M. R. i D. P. w dziedzinie zarządzania majątkami państwowemi obejmuje:

a) lustrację majątków państwowych i objętych pod zarząd państwowy;

b) stałą inspekcję nad wykonywaniem czynności zarządzania majątkami państwowemi w urzedach 2 i 1 instalacyj;

c) wykonanie delegacji Ministertswa Roln. i D. P. w wypadkach wyjątkowych, wymagających specjalnego dochodzenia na miejscu, każdorazowo na mocy specjalnego polecenia;

d) wydawanie opinji w sprawach przekazanych specjalnym poleceniem Dyrektora Departamentu Rolnego.

II. Obowiązki i prawa inspektora w powyższym zakresie są następujące:

1) Inspektor zdaje sprawozdania Dyrektorowi Departamentu i przekazuje je Wydziałowi Majątków Państwowych:

a) z lustracji majątków i inspekcji urzędów 2 i 1 instancyj perjodycznie co trzy miesiące, a w sprawach wymagających pośpiechu w terminie 3-dniowym;

b) z delegacji w ciągu tygodnia, a w razie wyjątkowo pilnej sprawy w ciągu 24 godzin po powrocie;

Sprawozdania winny zawierać: 1) stwierdzenie stanu rzeczy na miejscu na podstawie danych, zebranych i potwierdzonych aktami lub zeznaniami; 2) wnioski, jako wynik czynności, o ile z charakteru danej czynności to wynika; 3) materjał opinjodawczy, czy wydane rozporządzenia i instrukcje odpowiadają rzeczywistym potrzebom życia, czy wymagają zmian, i czy nadają się do zastosowania dla każdej dzielnicy Państwa, jak również czy życie wymaga wydania nowych instrukcyj.

2) Inspektor obowiązany jest instruować urzędy 2 i 1 instancji co do interpretacyj wydanych rozporządzeń i instrukcyj, zdążając do ujednostajnienia pracy urzędów wojewódzkich w granicach przez Ministerstwo Rolnictwa i D. P. wymaganych.

3) Inspektor wykonuje swe czynności lustracyjne i inspekcyjne na mocy legitymacji ogólnej, podpisanej przez Ministra R. i D. P., przyczem urzędy 2 i 1 instancyj winny na mocy powyższej legitymacji na żądanie inspektora przedstawić wszystkie akta dokumenty, oraz udzielić wszelkich wyjaśnień, jakie inspektorowi będą potrzebne, jak również ułatwiać mu otrzymanie środków lokomocji, potrzebnych do wykonywania czynności.

4) Inspektor ma prawo wydawać zarządzenia w urzędach 2 i 1 instancyj, tylko na mocy specjalnego upoważnienia każdorazowo wydanego przez Ministra Rolnictwa i D. P. z określeniem odnośnej delegacji zakresu pełnomocnictw. W wyjątkowych wypadkach inspektor może w porozumieniu z wojewodą zawiesić w czynnościach funkcjonarjuszy, o ile stwierdzi, że pozostawienie danego pracownika może spowodować straty dla Skarbu Państwa.

5) Projekty instrukcyj, wychodzące z Wydziału Majątków Państwowych, winny być komunikowane inspektorowi.

6) Inspektor otrzymuje polecenia od Dyrektora Departamentu Rolnego i jemu obowiązany jest zdawać sprawozdanie ze swej czynności.

Warszawa, dnia 20 czerwca 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński.

OKÓLNIK № 314

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów i Kierowników podległych Ministerstwu Urzędów

w przedmiocie

zasięgania opinji o kandydatach na urzędy państwowe.

Zdarza się niejednokrotnie, że urzędnik zwolniony w myśl art. 42 lub 46-go „Tymczasowych Przepisów Służbowych dla urzędników państwowych", otrzymuje inne częstokroć korzystniejsze stanowisko w służbie państwowej, gdy tymczasem zwolnienie na mocy powołanych artykułów następuje nieraz wskutek nieudolności, lub niedbalstwa urzędnika, względnie wykroczeń służbowych. Powoływanie takich jednostek ponownie na stanowiska w służbie państwowej wpływa demoralizująco na innych pracowników panstwowych i podkopuje autorytet władzy.

Wobec tego, powołując się na wielokrotne uchwały Rady Ministrów i okólniki Prezydjum Rady, polecam Panom, by przy przyjmowaniu kandydatów na urzędy w służbie państwowej dokładnie badać poprzedni przebieg życia kandydata i, o ile okaże się, że ten już przedtem znajdował się na służbie państwowej, zasięgać o nim obowiązkowo opinji u władzy urzędu, w którym był poprzednio zajęty.

Warszawa, dnia 17 czerwca 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski.*

OKÓLNIK № 315

do pp. Wojewodów: Nowogródzkiego, Poleskiego i Wołyńskiego, Inspektorów Ochrony Lasów w województwach nowogródzkiem, poleskiem i wołyńskiem, Naczelników Zarządu Okręgowych Lasów Państwowych w Białowieży i Łucku i Naczelnika Wydziału Ochrony Lasów Departamentu Leśnictwa

w przedmiocie

stosowania okólnków № 260 i 293.

W wykonaniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 kwietnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z r. 1921, № 45, poz. 271) i rozporządzenia mojego z dnia 29 kwietnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z r. 1921, № 45, poz. 273), polecam przy czynnościach określenia ilości budulcu na okres odbudowy 1920/1 — 1924/5 ściśle stosować okólniki moje z dn 13.I.1921 r., № 260 (Dz. U. R. P. i D. P. 1921 r. № 2, poz. 17) i z dnia 18 IV.1921 r. № 293 (Dz. U M. R. i D. P. 1921 r., № 10, poz. 4) w przedmiocie wyznaczania i postępowania przy wyznaczaniu drzewa budulcowego dla celów odbudowy w wymienionym wyżej okresie.

Jednocześnie zezwalam na ścinanie na odbudowę drzew z pnia w każdej porze roku 1920/1 na obszarze województw nowogródzkiego, poleskiego

i wołyńskiego analogicznie do zezwolenia z dnia 11.IV.1921 r. dla innych obszarów Państwa.

Czynności określania ilości budulcu winny być rozpoczęte niezwłocznie po otrzymaniu niniejszego. Wykonanie tych czynności powierzam pp. Inspektorom Ochrony Lasów przy pomocy nadleśniczych i leśniczych lasów państwowych, których pp. Naczelnicy Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych w porozumieniu się z pp. Inspektorami Ochrony Lasów niezwłocznie w tym celu wyznaczą.

Warszawa, dnia 18 czerwca 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Załącznik do okólnika № 315.

ODPIS ZEZWOLENIA

do pp. Wojewodów: w Białymstoku, Kielcach, Lublinie, Łodzi, Warszawie i do p. Generalnego Delegata Rządu we Lwowie.

Proszę Pana Wojewodę (Pana Generalnego Delegata) zlecić p. Inspektorowi O. L. (p. Krajowemu Inspektorowi), aby ze względu na doniosłość sprawy najszybszego odbudowania gospodarstw, zniszczonych podczas wojny, urzędy Ochrony Lasów nie stawiały żadnych przeszkód w wydawaniu drewna budulcowego z lasów prywatnych uprawnionym do poboru w stanie wyrobionym lub na pniu w każdej porze roku. Wydawanie drewna uskuteczniać należy bez przerwy w porze dziennej, z tem tylko zastrzeżeniem, że spuszczone drzewo iglaste wiosną i latem, nabywcy winni okorować w celu zapobieżenia rozszerzania się kornika.

Rozporządzenie powyższe należy podać do wiadomości wszyskim zainteresowanym za pośrednictwem władz gminnych z zastrzeżeniem, że dotyczy ono tylko roku odbudowy 1920 1.

Warszawa, dnia 11 kwietnia 1921 r.

Dyrektor Departamentu Leśnictwa:
J. Miklaszewski

OKÓLNIK № 316

do pp. Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Lubelskiego, Łódzkiego i Warszawskiego

w przedmiocie

prowadzenia referatu i biurowości w dziale skarbowych dzierżaw wieczystych.

Z otrzymanych od b. Zarządów Okręgowych Dóbr Państwowych akt, dokumentów oraz wykazów wynika potrzeba niezwłocznego przeprowadzenia rejestracji wszystkich nieruchomości wieczysto-dzierżawnych, należących do Skarbu i znajdujących się na terenie województwa.

Wskutek tego Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych zarządza niniejszem niezwłoczne przeprowadzenie takiej rejestracji według załączonego schematu (załącznik № 1).

Ponieważ w kontraktach lub konsensach na dzierżawy wieczyste zastrzeżone zostało dla skarbu prawo pobierania opłaty tak zwanego „laudemium” przy każdem przelaniu praw do dzierżawy, przeto po zarejestrowaniu na eży za pośrednictwem urzędów gminnych i magistratów sprawdzić, czy teraźniejsi dzierżawcy posiadają wydane przez Skarb zezwolenia, tak zwane konsensy, na posiadanie danej nieruchomości.

W razie ujawnienia, że czynszownik użytkuje z nieruchomości skarbowej bez konsensu, należy zażądać od niego niezwłocznego wyjednania konsensu, pod groźbą poczynienia odpowiednich kroków prawnych.

Przy rozpatrywaniu dokumentów, przedstawionych przez petentów do podań o wydanie konsensów, należy zwracać uwagę, czy zezwolenie na przelew praw na posiadacza obecnego było udzielone i w razie negatywnym należy na zasadzie art. 10 i 14 reskryptu byłej Komisji Skarbu z dnia 27 lutego 1821 r. za № 6117 1447 (Zbiór przepisów administracyjnych tom XIX str. 471—475) żądać od nowonabywcy zapłaty poczwórnego laudemium. O każdym tego rodzaju wypadku należy zawiadomić M-stwo Rolnictwa i D. P. ze wskazaniem notarjusza, u którego akt był sporządzony, oraz daty i numeru sporządzonego aktu.

W razie złożenia podania o zezwolenie na sprzedaż praw do dzierżawy wieczystej, należy przed wydaniem petentom odnośnego zezwolenia (załącznik № 2) sprawdzić, czy teraźniejszy posiadacz uzyskał na swoje imię konsens i, jeżeli konsensu nie posiada, zażądać złożenia dokumentów, stwierdzających legalność otrzymania przez petenta praw do tej dzierżawy od osoby, której ostatnio konsens wydano.

Również należy zażądać przedstawienia kwitów z opłaty czynszu, lub zaświadczenia Kasy Skarbowej, że czynsz nie zalega.

Ponieważ w stosunku do większości nieruchomości wieczystodzierżawnych przysługuje Skarbowi prawo do podwyżki czynszu w pewnych okresach czasu, przeto należy jak najśpieszniej i energicznie zająć się zbadaniem dokumentów, na których zasadzie został wydzierżawiony dany majątek i, o ile termin na podwyżkę czynszu upłynął, czynności tej dokonać niezwłocznie, gdyż na zasadzie art. 2277 Kod. Cyw. Skarb ma prawo żądać dopłaty różnicy między dawnym i nowoustanowionym czynszem jedynie za pięć lat ostatnich, zaleganie więc w podwyższaniu czynszów naraża Skarb na straty.

W warunkach kontraktów o dzierżawy wieczyste zastrzeżono, że w miarę zmienionej w mieście powiatowem przeciętnej ceny targowej żyta z ubiegłych lat 30, czynsz odpowiednio podwyższa się o wskazaną w kontrakcie $^{1}/_{3}$ lub $^{1}/_{4}$ część w stosunku do ostatnio wpłaconego czynszu.

Ministerstwo, mając na uwadze znaczne podniesienie się obecnych cen żyta, w porównaniu z cenami za ubiegłe trzydziestolecie, uznaje za zbyteczne żądanie od magistratów komunikowania cen targowych, we wnioskach przeto o podwyżkach czynszów należy jedynie umieścić następujące omówienie, że: „stosownie do warunków kontraktu, Skarbowi przysługuje prawo do podwyżki czynszu ostatniego tylko o ...... część, przeto, aczkolwiek cena żyta, jako podstawa do obliczenia czynszu znacznie za ubiegłe 30-tolecie wzrosła, to jednak czynsz (z takiego to objektu) na okres od .... do .... dotąd wpłacany, ustanawia się w ilości .... rocznie, a to po doliczeniu ..... części czynszu dotychczas wpłacanego”.

Z niektórych nieruchomości wieczysto-czynszowych, znajdujących się w miastach, przysługuje Skarbowi prawo do podwyżki czynszu, stosownie do cen na tego rodzaju grunty, istniejących w czasie ustanowienia nowego czynszu. Przy tej kategorji podwyżkach należy stosować się do następujących wskazówek:

A. 1) gdy w księdze hipotecznej odnośnej nieruchomości istnieje odpowiedni wpis z klauzulą o prawie podwyższenia czynszu emfiteutycznego, wysokość podwyżki określać należy w granicach procentowych pomiędzy cenami Towarzystwa Kredytowego, jakie istniały przy ostatniej renowacji czynszu, a cenami tegoż Towarzystwa w dobie obecnej, lecz za obopólną zgodą stron,

2) w braku zgody stron należy sporządzić niezwłocznie wszelkie dokumenty, niezbędne do wytoczenia powództwa przez Generalną Prokuratorję i nadesłać do Ministerstwa Rolnictwa i D. P.

B. 1) Gdy w księdze hipotecznej odnośnej nieruchomości niema odpowiedniego wpisu o prawie podwyższenia czynszu emfiteutycznego, należy żądać od strony przeciwnej odnowienia konsensu z opłatą należnego Skarbowi laudemium za renovatio obligationis stosownie do terminu konsensu i w nowej umowie zastrzedz prawo Skarbu do podwyżki czynszu (załącznik № 3).

2) W braku zgody stron, należy sporządzić niezwłocznie wszelkie dokumenty, niezbędne do wytoczenia powództwa przez Generalną Prokuratorję i nadesłać je do M-stwa Rolnictwa i D. P.

Ponieważ czynsze z dzierżaw wieczystych winny wpływać bezpośrednio do kas skarbowych na poczet budżetu Ministerstwa Rolnictwa i D. P. (Dział IV par. 2), należy bezzwłocznie po zarejestrowaniu nieruchomości wieczysto dzierżawnych sporządzić wykazy tych nieruchomości, według załączonego schematu (załącznik № 4) i przesłać je do właściwej Izby Skarbowej z prośbą o przesłanie tych wykazów do właściwych Kas, oraz o wydanie odpowiednim organom polecenia co do windykowania należności za pięć ostatnich lat, o ile dzierżawcy wieczyści nie udowodnią, że należności za ten okres 5-letni uregulowali.

O zaszłych w ciągu roku budżetowego zmianach w dochodach z dzierżaw wieczystych należy każdorazowo zawiadomić właściwy Urząd Skarbowy podatków i opłat skarbowych.

Przy niniejszem załącza się schemat kontroli pobieranych czynszów (załącznik № 5).

Przepisy, tyczące się dzierżaw wieczystych na terenie b. Kongresówki, zawiera tom XIX Zbioru przepisów administracyjnych Król. Polskiego (Tytuł VI o Dzierżawach Wieczystych).

Skup dzierżaw wieczystych wstrzymany został Ustawą Sejmową z dnia 26 listopada 1920 r. (Dziennik Ustaw № 110 poz. 727).

Warszawa, dnia 20 czerwca 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

№ kolejny	Powiat	Gmina	Miejscowość	Wyszczególnienie dzierżawy wieczystej	Nazwisko dzierżawcy wieczystego

Załącznik Nr. 2.

ŚWIADECTWO.

Urząd Wojewódzki w .... zaświadcza niniejszem, iż niema przeszkód z jego strony, aby p. .... dzierżawca Skarbowe .... wieczysto-czynszowe .... ustąpił prawa swe do tej dzierżawy na rzecz.. .... z zastrzeżeniem, że w akcie sprzedaży winien być zamieszczony warunek, obowiązujący nowonabywc do wyjednania na swoje imię konsensu i wpłaty do Kasy Skarbowej laudemium.

Stempel w kwocie marek dziesięć (mk. 10) skasowany został na podaniu petenta .

Wojewoda:

(M. P.)

Załącznik Nr. 3.

19.............................. w kancelarji notarjusza . ... stawił się.. właściciel .... nieruchomości Nr. .... w .... przy ul. .... i zeznał, co następuje: Ponieważ z dn. .... upłynął termin na odnowienie konsensu na prawo emfiteutycznej dzierżawy nieruchomości .... i zmiany czynszu, wpłaconego dotąd do kasy skarbowej, w wysokości ....rocznie, na zasadzie dobrowolnej umowy, obowiązują się za siebie, swoich sukcesorów, lub nabywców praw do tej nieruchomości, opłacać, poczynając od................... do dnia po ....rocznie.

Z upływem tego terminu obowiązuję się wyjednać nowy konsens na następny okres, przyczem Skarb Państwa będzie miał prawo podwyższenia czynszu, stosownie do wartości placów w chwili wydania nowego konsensu.

Załącznik Nr. 1.

Przestrzeń		Termin płacenia czynszu	Czynsz roczny		Warunki dzierżawy			wysokość laudemium	№ akt	Uwagi
					wieczyście	z obowiązkiem perjodycznego odnawiania konsensu	z obowiązkiem podwyżki czynszu			
mor.	pr.									

Załącznik Nr. 4.

WYKAZ

do poboru w r. 1921 czynszów ze skarbowych dzierżaw wieczystych, znajdujących się w powiecie...

Kasa Skarbowa w...

Nr. bież	Miejscowość	Nazwa nieruchomości.	Nazwisko kontrybuenta	czysz na 1921 r.		Termin płacenia czynszu
				mk.	f.	
						wykazywać miesiące cyframi rzymskiemi.

Załącznik Nr. 5.

KASA POWIATOWA W ....

Wyszczególnienie objektu i nazwisko kontrybuenta	Obrót w roku budżetowym											Pozostało zaległości na rok następny	Uwagi
	Rok budżetowy	Wprowadzono do poboru			Doliczono w roku budżetowym		Wykreślono		Wpłynęło				
		Czynsz za rok budżetowy		Zaległość za lata ubiegłe	Zaległości za lata ubiegłe	Czynszu za rok budżetowy	Zaległości za lata ubiegłe	Czynszu z roku budżetowego	Zaległości za lata ubiegłe	Czynszu za rok budżetowy	Za kwitami (Data i №№)		
		Czynsz roczny	płatny w miesiącach										

Załącznik № 6.

SCHEMAT KONSENSU BEZ PRAWA DO PODWYŻKI CZYNSZU.

Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych

URZĄD WOJEWÓDZKI

w ....

K O N S E N S

na prawo wieczysto-czynszowe posiadanie
....
do Skarbu Panstwa Polskiego należące i zawierające ....
powierzchni ....

Prawa dominjalne do nieruchomości tej należą do Państwa.

Stosownie do przedstawionych dokumentów, prawa do użytkowania z tej nieruchomości, będącej w posiadaniu ....
na mocy aktu, zawartego u notarjusza ....
....
w dniu za №............ odstąpione zostały na rzecz
....

Urząd Wojewódzki, nie znajdując przeszkód do przelania praw do użytkowania z tej nieruchomości przez ....
na zasadzie postanowienia b. Rady Administracyjnej z dnia 25 października (5 listopada) r. 1852 wydaje konsens niniejszy na następujących warunkach, z zastrzeżeniem praw osób trzecich.

Art. 1.

.... oraz sukcesorowie
.... obowiązan. będ.......... z nieruchomości tej wpłacać corocznie zgóry bez wezwań i postawień w zwłoce do właściwej Kasy Skarbowej tytułem czynszu ....

W przypadku nieopłacenia rzeczonego czynszu przez trzy lata następnie po sobie idące, dzierżawca wieczysty traci prawo do tej dzierżawy, a Skarb Państwa będzie miał prawo sprzedać wszystkie prawa do nieruchomości w drodze przepisanej bez żadnego ograniczenia co do czasu i formalności lub też rozporządzić się tą nieruchomością według swego uznania, dzierżawca zaś wieczysty, lub jego sukcesorowie nie będą mieli prawa rościć o to żadnej pretensji do Skarbu.

Art. 2.

Nieruchomość ta bez zezwolenia Skarbu na części dzielona być nie może. Gdyby teraźniejsz posiadacz ...... lub jego sukcesorowie prawa swe do tej nieruchomości komu innemu odstąpić mieli zamiar, obowiązani są uprzednio uzyskać na to pisemne od władzy właściwej zezwolenie, pod nieważnością dokonanej tranzakcji.

Skarb Państwa zastrzega sobie prawo pierwokupu tych praw. Nabywca obowiązany jest wpłacać podatek zwany „laudemium" w wysokości .... oraz wyjednać konsens na swoje imię, do czasu zaś wyjednania konsensu prawo wieczysto czynszowego posiadania nie może być przepisane w hipotece na imię nabywcy.

Art. 3.

Czynsz i laudemium winny być wpłacane do Kasy Skarbowej w walucie mającej w chwili zapłaty obieg w kraju i przyjmowanej na podatki bieżące.

Art. 4.

Wszelkie podatki, opłaty i ciężary do rzeczonej dzierżawy wieczystej przywiązane dzierżawca lub jego sukcesorowie obowiązani są ponosić na swój koszt.

Art. 5.

Wieczysto-czynszowy posiadacz lub jego sukcesorowie obowiązani są ściśle przestrzegać przepisów skarbowych, administracyjnych i policyjnych które już obowiązują lub też będą w przyszłości obowiązywały.

Art. 6.

Wieczysto-czynszowemu posiadaczowi wolno z tej nieruchomości czerpać wszelkie pożytki nie sprzeciwiające się przepisom obowiązującym właścicieli nieruchomości i nie powodujące uszczerbku w dochodach skarbowych na przyszłość.

Art. 7.

Opłaty stemplowe, z wydaniem konsensu niniejszego związane, obciążają posiadacza wieczysto-czynszowego, co przez nabywcę uskutecznione zostało w kwocie jak również wpłacone zostało laudemium w kwocie .... do Kasy Skarbowej w .... za kwitem.

.... 192 roku.

Wojewoda

M. P.

Załącznik № 7.

SCHEMAT KONSENSU Z PRAWEM DO PODWYŻKI CZYNSZU.

Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych

URZĄD WOJEWÓDZKI

w ....

K O N S E N S

na prawo emfiteutyczne posiadanie ....

....

do Skarbu Państwa Polskiego należące i zawierające ....
powierzchni ....

Prawa dominjalne do nieruchomości tej należą do Państwa.

Stosownie do przedstawionych dokumentów prawa do użytkowania z tej nieruchomości, będącej w posiadaniu ....
na mocy aktu, zawartego u notarjusza ....

....

za №.............. odstąpione zostały na rzecz ....

....

Urząd Wojewódzki, nie znajdując przeszkód do przelania praw do użytkowania z tej nieruchomości przez ....
na zasadzie postanowienia Rady Administracyjnej z dnia 24 października (5 listopada) r. 1852 wydaje konsens niniejszy do dnia ....
na następujących warunkach, z zastrzeżeniem praw osób trzecich.

Art. 1.

.... oraz sukcesorowie
.... obowiązan.......... będ.......... z nieruchomości tej wpłacać corocznie zgóry, bez wezwań i postawień w zwłoce do właściwej Kasy Skarbowej tytułem czynszu ....

W przypadku nieopłacenia rzeczonego czynszu przez trzy lata następnie po sobie idące, dzierżawca wieczysty traci prawo do tej dzierżawy, a Skarb Państwa będzie miał prawo sprzedać wszystkie prawa do nieruchomości w drodze przepisanej. bez żadnego ograniczenia co do czasu i formalności, lub też rozporządzić się tą nieruchomością według swego uznania, dzierżawca zaś wieczysty lub jego sukcesorowie nie będą mieli prawa rościć o to żadnej pretensji do Skarbu.

Art. 2.

Na zasadzie kontraktu pierwotnego, zawartego na tę dzierżawę przez .... dnia .... Skarbowi co lat .... przysługuje prawo do przeszacowania czynszu. Na tej zasadzie z dn .... jako końcem terminu na odnowienie czynszu, ustanawia się zamiast dotychczasowego czynszu nowy czynsz w wysokości .... na okres czasu od .... do tejże daty .... r. na warunkach, wyszczególnionych w pierwotnym kontrakcie.

Art. 3.

Nieruchomość ta bez zezwolenia Skarbu na części dzieloną być nie może. Gdyby teraźniejsz......... posiadacz lub sukcesorowie .... prawa swe do tej nieruchomości komu innemu odstąpić mieli zamiar, obowiązani są uprzednio uzyskać na to pisemne od władzy właściwej zezwolenie, pod nieważnością dokonanej tranzakcji.

Skarb Państwa zastrzega sobie prawo pierwokupu tych praw.

Przy każdej sprzedaży nabywca obowiązany jest wpłacać podatek zwany „laudemium" w wysokości .... oraz wyjednać konsens na swoję imię, do czasu zaś wyjednania konsensu prawo wieczysto-czynszowego posiadania nie może być przepisane w hipotece na imię nowonabywcy.

Art. 4.

Czynsz i laudemium winny być wpłacane do Kasy Skarbowej w walucie, mającej w chwili zapłaty obieg w kraju i przyjmowanej za podatki bieżące.

Art. 5.

Wszelkie podatki, opłaty i ciężary, przywiązane do rzeczonej dzierżawy wieczystej, dzierżawca lub jego sukcesorowie obowiązani są ponosić na swój koszt.

Art. 6.

Wieczysto-czynszowy posiadacz lub jego sukcesorowie obowiązani są ściśle przestrzegać przepisów skarbowych, administracyjnych i policyjnych, które już obowiązują lub też będą w przyszłości obowiązywać.

Art. 7.

Wieczysto-czynszowemu posiadaczowi wolno z tej nieruchomości czerpać wszelkie pożytki, nie sprzeciwiające się przepisom obowiązującym właścicieli nieruchomości i nie powodujące uszczerbku w dochodach skarbowych na przyszłość.

Art. 8.

Opłaty stemplowe z wydaniem konsensu niniejszego związane obciążają posiadacza wieczysto-czynszowego, co przez nabywcę uskutecznione zostało w kwocie.......... .... jak również wpłacone zostało laudemium w kwocie
do Kasy Skarbowej w...... .... za kwitem
192.... roku.

Wojewoda

M. P.

OKÓLNIK № 317

do pp. Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych w Warszawie, Radomiu, Siedlcach, Lwowie, Łucku i Białowieży

w przedmiocie

wydatku budulcu na odbudowę z lasów państwowych.

W myśl uprzednich rozporządzeń Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, lasy państwowe oddają przypadającą na nie, zgodnie z Ustawą Sejmową z dn. 28 II. 1919 r., ilość drzewa na odbudowę w stosunku do całej powierzchni lasów państwowych, a nie w stosunku do każdego lasu z osobna, — wobec tego np. z lasów, leżących w sferze zniszczenia wojennego, może być pobrane 100% etatu, podczas gdy z innych lasów, oddalonych od zniszczeń, drewno wcale pobierane nie będzie.

Ponadto asygnaty na drzewo na odbudowę będą wydawane w porozumieniu się wzajemnem miejscowego Biura Odbudowy z nadleśnictwem i tylko w takiej ilości, jakiej wymaga odbudowa, oraz w granicach określonej z danego lasu ilości.

Zarządy Okręgowe mogą w porozumieniu z poszczególnemi Dyrekcjami i Biurami Odbudowy organizować ekspioatację poręb bieżących na cele odbudowy, z zastrzeżeniem jednak, że eksploatacja tego rodzaju dokonywana będzie wyłącznie przez organy własne i we własnym zarządzie, a nie przez funkcjonarjuszy Biur Odbudowy, a wydanie zaliczek do wysokości kosztów eksploatacji udzielane będzie na ten cel w myśl okólnika Prezesa Gen. Dyr. Odbudowy № 54 z dn. 1 VI. 1921 r. przez odnośne organy Generalnej Dyrekcji Odbudowy w drodze wzajemnego porozumienia. Rozrachunek ostateczny za zabrane drzewo (poza kosztami eksploatacji) nastąpi w trybie asygnat obrotowych. W tym celu nadleśnictwa będą poświadczać odnośnym organom odbudowy kwartalne wykazy pobranego w ten sposób drewna.

Prezes Generalnej Dyrekcji Odbudowy M-stwa Robót Publicznych polecił okólnikiem № 54 z dnia 1. VI. r. b. Okręgowym Biurom Odbudowy, ażeby w najbliższym czasie zestawiły zapotrzebowanie drzewa na pniu

z danych nadleśnictw na cały okres odbudowy. oraz na przyszły sezon, zaś Zarządy Okręgowe zestawią szczegółowe plany realizacji tych zapotrzebowań.

Warszawa, dnia 30 czerwca 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Dyrektor Departamentu Leśnictwa:
J. Miklaszewski.

RUCH SŁUŻBOWY.

Mianowani zostali:

p. o. inspektora przy Departamencie Rolnictwa Jarosław Sakowicz — inspektorem przy tymże Departamencie od dnia 1 czerwca 1921 r.;

radca ministerjalny Kazimierz Lalewicz — naczelnikiem Wydziału Majątków od dnia 1 czerwca 1921 r.;

radca ministerjalny Jan Głazek — naczelnikiem Wydziału Osobowego od dnia 1 czerwca 1921 r.;

p. o. referenta Czesław Laube—starszym referentem w Wydziale Pomocy Rolnej od dnia 1 lipca 1921 r.;

p. o. starszego referenta Józef Zagórski — głównym inspektorem lasów państwowych od dnia 1 czerwca 1921 r.;

p. o. kierownika działu urządzeń lasów w Departamencie Leśnictwa Wacław Wojciech Stankiewicz — naczelnikiem Wydziału Urządzeń Lasów od dnia 1 czerwca 1921 r.;

p. o. naczelnika Wydziału Rolnictwa i Weterynarji Urzędu Wojewódzkiego w Lublinie Remigjusz Eichler — naczelnikiem tego Wydziału od dnia 1 czerwca 1921 r.;

inspektor rolnictwa urzędu wojewódzkiego w Lublinie Wacław Laube— naczelnikiem Wydziału Rolnictwu i Weterynarji Urzędu Wojewódzkiego w Łucku od dnia 1 czerwca 1921 r.;

p. o. referenta w Departamencie Leśnictwa Józef Sidorowicz — inspektorem Ochrony Lasów przy Urzędzie Wojewódzkim w Łucku od dnia 1 czerwca 1921 r.;

p. o. referenta w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych w Warszawie Władysław Mackiewicz — inspektorem lasów państwowych od dnia 1 czerwca 1921 r.

Tłoczono w Drukarni Państwowej
z polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. № 14312